

angrebet i Pressen. Spørgsmaalet om Forlængelsen af denne ekstraordinære Lovgivning har ikke i mindste Maade været Genstand for Pressediskussion. Det Spørgsmaal, der vedrører Dagsordenen, er rejst af mig uden nogen som helst forudgaaende Angreb eller Omtale i Pressen og er rejst under den radikale Regering. Det ærede Medlem kan se efter i Landstingetidende for 17de December i Fjor, Side 486, hvor jeg har sagt nøjagtig det, der er Grundlaget for vor Optræden i denne Sag, nemlig at vi, inden vi gik med til en Forlængelse af Loven, vilde have saadanne Oplysninger i et Udvalg, at vi kunde anse det for forsvarligt. Det er en Begrundelse, jeg allerede gjorde gældende overfor den forrige Regering. Der kan derfor deri ikke ligge den mindste Paavirkning hverken af Hensynet til Presseartikler eller af Hensynet til, at der nu sidder en anden Regering. Jeg har derfor ikke noget som helst svagt Punkt i min Argumentation, den var oven i Købet beredt et Aar, før jeg vidste, at det ærede Medlem vilde optræde, som han gjorde i Dag. Der er heller ikke noget, der staar i Misforhold til „den logiske Sans“, for der er ikke noget ulogisk at finde i, at vi kommer og siger: Vi har faaet en hel Del Oplysninger, og dem takker vi den højtærede Justitsminister for, men de er ikke af den Karakter, og Udvisningerne er ikke sket i det Antal, at det kan forekomme os at retfærdiggøre en Forlængelse af denne ekstraordinære Lovgivning.

Naar det 1ste Medlem for 2den Kreds endelig siger, at ogsaa andre end Børn trænger til Opdragelse, er jeg absolut ikke uenig med ham deri. Jeg er ogsaa enig med ham i, at det trænger vi vist i og for sig alle til, men jeg vil alligevel mane ham til nogen Forsigtighed med fra denne Talerstol at opdrage Tingets Medlemmer. Jeg kommer her til at tænke paa et Citat, som jeg har anvendt ved en anden Lejlighed, men det er egentlig ikke blevet daarligere i Mellemtiden. Det lyder saaledes: Der hersker hos alle Mennesker en utømmelig Trang til sædelig Fuldkommengørelse af deres Medmennesker.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) talte om, at han ogsaa tidligere havde ønsket Oplysninger for at kunne tage Stilling i denne Sag, og at han nu igen havde bedt mig om dem, men de havde ikke været tilfredsstillende. Det forbauser mig, thi de Oplysninger, jeg ikke kunde skaffe det ærede Medlem, var netop Oplysninger, som ved-

rørte min ærede Forgænger i Embedet. Det var dem, der ikke forelaa i Ministeriet, og som man ikke kunde faa frem. Saa hvis man forrige Gang har fundet Stillingen tilstrækkelig stærk paa Grundlag af de Oplysninger, der ikke var til Stede, synes jeg ogsaa, man maatte kunne gøre det nu.

Det ærede Medlem kom med en Udtalelse, som forbavtede mig ganske overordentligt, og som jeg er nødt til at sige et Par Ord om, da den ikke er rigtig. Det ærede Medlem brugte følgende Udtalelse, at Udvisningerne er ikke sket i et saadant Antal, at det retfærdiggør en ekstraordinær Lovgivning. Det vil med andre Ord sige, at hvis jeg havde kunnet oplyse, at jeg havde foretaget en stor Række Udvisninger, vilde det ærede Medlem være gaaet med til Lovforslaget. Det synes mig at være forkert. Thi jeg har netop ganske udtrykkelig fremhævet, at den nugældende Lov spiller ikke blot en Rolle for de positive Udvisninger, der finder Sted, men den har en stor indirekte Betydning, idet mange af de Mennesker, som er her oppe, og som har været her i over to Aar, forsvinder frivilligt, fordi de ved, at vi har Magt til eventuelt at sende dem ud af Riget, netop fordi vi har denne ekstraordinære Lovgivning. De forsvundet frivilligt, og mange af dem er forsvundet paa det Tidspunkt, da vi i Ministeriet ønskede at tage Fingeraftryk af dem. De havde en sand Rædsel for, at der skulde tages Fingeraftryk af dem, og jeg forstaar selvfølgelig, hvorfor de havde denne Rædsel. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem og jeg vilde være bange for, at der blev taget Fingeraftryk af os, men disse Mennesker forsvandt altsaa, saa snart de blot hørte, at der var Tale om det. Jeg kan ikke sige, jeg beklager, at Udvisningernes Antal ikke er større — ganske vist var det ærede Medlem saa gaaet med til Lovforslaget —, men jeg maa hævde, at Loven spiller en stor Rolle, selv om Udvisningerne kun har fundet Sted i det nævnte lille Antal, nemlig indirekte derved, at den gør, at mange frivilligt forlader Landet.

Kragh: Saa helt uvidende, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) til at begynde med fremstillede sig om Indholdet af de Presseangreb, som er fremkommet i Anledning af den foreliggende Sag, er det ærede Medlem heldigvis ikke. Jeg har jo ganske vist ogsaa forstaaet det ærede Medlems Udtryk, naar han sagde: til disse Angreb kender jeg intet, som betydende, at disse Angreb vil det ærede Medlem overhovedet ikke have nogen Andel i, for dem